

РЕШЕНИЕ

№ 7053

гр. София, 15.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 26 състав,
в публично заседание на 16.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мирослава Керимова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7936** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следв. от АПК.

Образувано е по жалба на [фирма] чрез управителя С Ц. срещу решение № Ж – 62/2013 от 24.07.2013г на Комисия за защита на личните данни /КЗЛД/. Претендира се незаконосъобразност на обжалваното решение, в частта в която Комисия за защита на личните данни е уважила подадената жалба по отношение на С.Г.Г. О. , с ЕИК:[ЕИК] и е наложила административно наказание - имуществена санкция, в размер на 26 000 / двадесет и шест хиляди/лв. Жалбоподателят оспорва приетите установявания от КЗЛД, в насока че след като по жалбата не е представен документ, от който да е видно, че жалбоподателят е уведомен по смисъла на чл. 99 ал.3 ЗЗД, договорът за цесия не е породил правно действие спрямо него и съответно дружеството цесионер, обработва неправомерно личните данни на длъжника. Жалбоподателят излага в жалбата си, че съгласно дадените указания от страна на КЗЛД, е следвало да бъде представен изходящ от длъжника обратен документ за извършеното уведомяване, с какъвто дружеството цесионер не разполага. Твърди, че уведомяването се извършва по следния начин : жалбоподателят е уведомен за извършената цесия с писмо, връчено по надлежен начин, на посочен в договора за мобилни услуги адрес. Твърди, че изпратените писма, на посочените в договора за мобилни услуги адреси, представляващи уведомление по смисъла на чл. 99, ал 3 от ЗЗД са изпратени по реда на Закона за пощенските услуги и съгласно сключените договори с предмет комплексна услуга "хибридна поща" между [фирма] и [фирма] от дата 14.01.2010г. и [фирма] и [фирма] сключен на 18.03.2010г. Сочи , че съгласно

чл.36, ал.1 от Закона за пощенските услуги „Пощенските пратки и пощенските колетки по чл. 34 се доставят: в пощенските кутии на получателите, поставени на адреса на получаване; в пощенските служби; в други звена от пощенската мрежа; в места или съоръжения, договорени между пощенските оператори и потребителите“. Видно от чл. 1.1, т.Д от представения договор сключен между [фирма] и [фирма] било, че изпълнителят извършва комплексна услуга „хибридна поща“, включваща изпращане на уведомителни писма и доставка на адресите на потребителите на територията на цялата страна като непрепоръчани пратки. В закона не бил посочен изричен начин за уведомяване на длъжниците за извършената цесия, като единствената предпоставка за валидност била уведомяването да е формално, т.е. в писмен вид. Твърди се, че единственият документ, който може да бъде представен е Удостоверение изходящо от страна на [фирма], под формата на потвърждение за извършване на доставката на посоченият документ. Според жалбоподателя, по смисъла на чл. 4, ал.1, т.3 от ЗЗЛД, се допуска обработването на лични данни, в случай че то е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните е страна. На следващо място чл.4, ал.1, т.7 ЗЗЛД предвиждал допустимост на обработването, при необходимост за реализиране на законни интереси от страна на обработващият лични данни. В тази насока се твърди, че [фирма] обработва личните данни на жалбоподателя въз основа на валидно облигационно правоотношение, по силата на договор за цесия сключен между процесните дружества. Валидността на облигационното правоотношение по смисъла на чл. 99 ЗЗД, не се обуславяла от момента на надлежно уведомяване на длъжника, чието задължение е прехвърлено. От този момент, договорът има действие спрямо 3-тото лице, но уведомяването не било предпоставка за валидност на договора. Освен това валидността на договора за цесия не се обуславяла от момента на надлежното уведомяване на длъжника, чието задължение е прехвърлено, защото този момент бил от значение само за пораждаване действие на цесията спрямо длъжника и трети лица. Според жалбоподателя, ако се приемат мотивите изложени в атакуваното Решение, относно оздравителният ефект на уведомяването на длъжника, то следвало да се приеме, че договорът за цесия, към момента на сключването му, битувал в правното пространство в едно състояние на относителна недействителност. Съгласно тази мотивировка, уведомяването следвало да бъде разглеждано, като елемент от фактическият състав на сключване на договора, обуславящ неговата действителност. Жалбоподателят твърди, че така изложени, тези твърдения противоречат на правната природа на договора за цесия, както и на утвърдената практика. Счита, че уведомяването по смисъла на чл. 99, ал.3 от ЗЗД има охранителен характер, относно 3-то лице, което следва да изпълни своята престация на новият кредитор. Уведомяването не можело да бъде разглеждано като предпоставка за валидност на договора между цедента и цесионера, които реално си предават личните данни за обработка. Твърди се, че съгласно разпоредбите на ЗЗЛД, предпоставки за законосъобразно обработване на лични данни са основно две - наличието на качеството „администратор на лични данни“ - лиценз получен по законоустановения ред и наличието на поне една от хипотезите посочени в чл. 4 от ЗЗЛД. Според жалбоподателя, въпросът касаещ уведомяването, неговата надлежност, както и дали договорът за цесия е породил действие спрямо 3-то лице, по своята същност е обект на гражданското право и не попада в приложеното поле на ЗЗЛД, съответно не следва да бъде разглеждан по същество от КЗЛД. Твърди се, че положенията разглеждани по същество от административният орган следва да бъдат

сведени до тези, които попадат в приложното поле на ЗЗЛД и съответно нарушават негови императивни разпоредби, за което са установени и съответните санкции от законодателя. Дружеството твърди, че в настоящия случай е спазено изискването на валидна регистрация по смисъла на ЗЗЛД, съществува валидно облигационно правоотношение на базата, на което са предадени за обработка личните данни на жалбоподателя, съгласно разпоредбата на чл. 4, ал.1, т.3 и т.7 от ЗЗЛД. На базата на гореизложеното, мотивите на КЗЛД посочени в обжалваното решение се приемат за неправилни и необосновани. Излагат се и подробни съображения в насока, че отношенията между Б. АД– Н. Т. и – С.Г. Г. О. касаят едно отношение, което по странен начин било разделено от КЗЛД като законосъобразно в частта относно задълженията на Б. и незаконосъобразно в частта относно действията на С.Г. Г.. В тази насока се твърди, че щом административният орган е приел валидност на облигационното правоотношение възникнало между Б. АД и жалбоподателя, следва да приеме и наличието на същото спрямо цесионера - [фирма], тъй като щом праводателят по договора за цесия има правно основание да обработва личните данни на посоченото лице, следва и правопреемника по облигационния договор да разполага със същите, при положение , че отговаря на изискванията на ЗЗЛД, а именно дружеството е администратор на лични данни и са спазени разпоредбите на чл. 99 от ЗЗД, т.е. има валидно облигационно правоотношение за предоставяне на въпросните данни.И на последно място се претендира прекомерност на наложеното административно наказание - имуществена санкция, тъй като съгласно законодателството и утвърдената практика, следва нарушението да съответства на наказанието, а в посоченият случай, наложената имуществена санкция била в прекомерен размер. Прави се искане за отмяна на обжалваното решение.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Т., която поддържа жалбата. Представя писмени бележки.

КЗЛД чрез юрк. Т. оспорва жалбата. Твърди, че решението на КЗЛД в оспорваната му част е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.Представя писмени бележки.

Заинтересованата страна, Н. Д. Т. се явява лично и взема становище за неоснователност на жалбата. Представя писмен отговор.

Заинтересованата страна, Б. АД се представлява от юрк. И. .

АССГ в настоящия съдебен състав при извършена служебна проверка за допустимост на оспорването приема жалбата за подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Предмет на оспорване в настоящото производство е решение № Ж – 62/2013 от 24.07.2013г, в частта в която състав на Комисия за защита на лични данни по решението е уважил жалба с рег. № Ж-62/19.02.2013 г., подадена от Н. Д. Т. срещу С.Г.Г. О., в качеството на заинтересована страна, представлявано от г-жа С И. Ц., за незаконосъобразно обработване на личните данни на жалбоподателя Т.: три имена,

адрес, ЕГН, извършено от администратора на лични данни С.Г. Г. О., посредством употребата им, с цел събиране на вземане на Б. ЕАД към жалбоподателя, като е приел, че с посоченото действие е осъществен състава на чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД за извършено нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД, предвид липсата на поне едно от изброените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД условия за допустимост на обработването, поради което е налице незаконосъобразно обработване на посочените лични данни на жалбоподателя. Със същото решение на основание чл. 38, ал. 2 и чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с т. 1 КЗЛД налага, на С.Г. Г. О., с адрес [населено място] 1000, район „Т.“, [улица], ет. 4 с ЕИК[ЕИК], административно наказание -имуществена санкция в размер на 26 000 лева /двадесет и шест хиляди лева/, съобразно преценката за характера и степента на извършеното нарушение. Съгласно разпоредбата на чл. 38 ал.6 от Закона за защита на лични данни, решението на комисията подлежи на оспорване по реда на АПК. По делото не са представени доказателства за датата на връчване на решението на О.-то, поради което и съдът приема, че при подаване на жалбата е спазен 14-дневния преклузивен срок по чл. 149 ал.1 от АПК за подаване на жалбата пред АССГ, който е компетентен да осъществи контрол за законосъобразност върху акта, предмет на съдебен контрол с оглед разпоредбите определящи родовата и местна подсъдност. Доколкото С.Г. Г. О. е адресат на оспорваното решение и ЮЛ, на което е наложена имуществена санкция за констатирано нарушение по ЗЗЛД, същото е активно процесуално легитимирано да подаде жалба в АССГ срещу този административен акт.

След анализ на събраните по делото доказателства, АССГ в настоящия състав приема за установена следната обстановка от фактическа и правна страна:

Административното производство пред КЗЛД е проведено по реда на чл.38 от Закона за защита на личните данни по жалба с рег. № Ж-62/19.02.2013 г., подадена от Н. Т. срещу Б. АД за нарушени права по ЗЗЛД. В жалбата се посочва, че г-н Т. е получил, през месец август 2012 г., телефонно обаждане за това, че негови задължения към „В.“ са прехвърлени към фирма С.Г.Г.. Жалбоподателят твърди, че няма договор със С.Г.Г. О., нито е уведомен от Б. АД за извършеното изпращане на личните му данни на С.Г.Г. О.. Относно прехвърлените задължения към С.Г.Г. О., жалбоподателят е получил потвърждение при посещението си в два офиса на Б. АД. В заключение на жалбата си, предвид липсата на знание и съгласие от страна на г-н Т. за предоставяне на личните му данни от Б. АД на С.Г. Г. О., същият настоява за намеса на КЗЛД, като след извършване на проверка, и при установяване на закононарушение, да бъдат наложени санкции на Б. АД.

С оглед задължението за установяване на предпоставките за допустимост на искането, регламентирано в разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 38, ал. 1 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация /ПДКЗЛДНА/, административният орган се е произнесъл с решение относно допустимостта на жалбата, обективизирано в протокол № 13/19.04.2013 г., с оглед съображенията за надлежност на страните, компетентност на КЗЛД, наличие на правен интерес на жалбоподателката, спазване на установения в чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД срок. Съдът приема за законосъобразни изводите на ответника в насока допустимост на жалбата. Същият правилно и законосъобразно е конституирал страните в административното производство: жалбоподател - Н. Д. Т.; администратор на лични

данни - Б. АД ; заинтересована страна - С.Г. Г. О., и е определена дата за разглеждане на жалбата по същество.

В изпълнение на разпоредбата на чл. 38, ал. 2 и чл. 39, ал. 1 от ПДКЗЛДНА, с писма изх. № П-2928/25.04.2013 г., № П-2927/25.04.2013 г. и № П-2929//25.04.2013 г. и постъпили известия за доставянето им, КЗЛД редовно е уведомила страните за провеждането на 12.06.2013 г. открито заседание на административния орган.

С оглед изясняване на фактическата обстановка, с писма изх. № П-1762/14.03.2013 г. и № П-1763/14.03.2013 г., КЗЛД е изисквала представяне, в 7-дневен срок от уведомяването, на становища по предмета на жалбата, съответно от Б. АД и от С.Г. Г. О..

В действителност, в писмен отговор с рег. № С-207/27.03.2013 г., представителят на Б. АД е изразил отношение, по същество на жалбата, с приложени доказателства. Принципно, жалбата на Т. в частта по отношение на Б. е отхвърлена и решението в тази част е влязло в сила, но съдът следва да проследи фактите , касаещи и това дружество поради наличие на едно правно отношение при сложна фактическа обстановка между лицата Б. АД – С.Г. Г. О. и г-н Т..

Пълномощникът на администратора на лични данни - Б. АД уведомява комисията, че Н. Т. е бил титуляр по договор за фиксирана гласова услуга с номер[EИК]. От разглежданото становище, както и от приложените към него извлечения от 5 месечни сметки за периода 01.09.2007 г. - 31.01.2008 г., КЗЛД е установила, че за описаната по-горе услуга г-н Т. има непогасени задължения към Б. с общ размер на задължението 88.33 лева. Представено е Приложение 2 към становището, от което е видно, че на 27.04.2012 г., е сключен договор за прехвърляне на вземания /цесия/ между Б. АД, в качеството на цедент и С.Г. Г. О., в качеството на цесионер. Б. АД претендира, че по силата на така уговорената цесия задължението на г-н Т. е прехвърлено към С.Г.Г. О. и личните данни на жалбоподателя са предоставени на цесионера. Представителят на Б. АД заявява, че за това прехвърляне на информация, съгласието на длъжника не е необходимо, а същият следва да бъде уведомен за факта на цесията, за което Б. АД е упълномощила С.Г. Г. О. с пълномощно, публично достъпно на интернет страницата на цесионера.

С писмо с рег. N С-333/29.05.2013 г. процесуалният представител на С.Г.Г. О. е изложил съображения за неоснователност на жалбата. Отново се посочва, че по силата на сключен договор за цесия между С.Г.Г. О. и Б. АД и съгласно подписано пълномощно от 27.04.2012 г., С.Г.Г. О. изкупува и събира просрочени и неизплатени задължения от абонати на мобилния оператор. В становището се твърди, че видно от жалбата, жалбоподателят е бил надлежно уведомен, според изискванията на чл. 99 от ЗЗД за извършената цесия и преминаването на неговото задължение от един кредитор към друг, следователно според нормите на чл.99 от ЗЗД е изпълнен изискуемият от закона фактически състав и новият кредитор е конституиран като такъв пред длъжника. С.Г. Г. О. моли КЗЛД да постанови решение, с което да отхвърли жалбата на Н. Т. като неоснователна и незаконосъобразна.

Във връзка с молба с рег. № М-145/29.05.2013 г. жалбоподателят е направил искане за представяне към административната преписка на договора му с Б. АД.

На основание чл. 35 от АПК, във връзка със събиране на всички доказателства за изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая, както и след анализ на относимите законови разпоредби, Комисията за защита на личните данни е приела жалбата с рег. № Ж-62/19.02.2013 г., 13/18.01.2013 г. срещу С.Г.Г. О., за основателна по съображение от фактическа и правна страна изложени в оспорваното решение:

Следва да се обърне внимание, че КЗЛД е приела жалбата за основателна само по отношение на С.Г.Г. О., а не и по отношение на Б. АД. Тъй като в частта, касаеща Б. решението е влязло в сила, съдът разглежда фактическите и правните установявания на ответника само по отношение на С.Г.Г. О.. Б. АД обаче е останало конституирана заинтересована страна по делото и пред съда, тъй като договорът, на който се позовава ответника и който се претендира да е основание за обработка на личните данни на Т. е всъщност договор за цесия между Б. АД и С.Г. Г. О..

Изрично в решението си КЗЛД е приела, че при наличие на договорни отношения между Н. Т. и Б. АД, видно от представен в административното производство „Договор Заявка Форма 1А" от 02.08.2006 г., със страни Б. М. Е. и Н. Д. Т., е налице допустимост на обработването на личните данни на жалбоподателя от дружеството Б. АД. В тази част решението е влязло в сила. В същата част КЗЛД приема, че на основание договорните отношения, се касае за допустимо обработването на личните данни на г-н Т. от страна на Б. АД на основание чл. 4, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЗЛД -физическото лице, за което се отнасят данните е дало изрично своето съгласие и обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане.

За да обоснове незаконосъобразност обаче на обработката на лични данни от страна на С.Г.Г. О., КЗЛД се позовава на договор № 30837/27.04.2013 г. за прехвърляне на вземания /цесия/, сключен между Б. АД и С.Г. Г. О.. От една страна в решението си съставът на КЗЛД приема, че този договор е законово основание за предоставяне на личните данни на жалбоподателя от страна на Б. АД на С.Г. Г. О., предвид изразеното в договора съгласие за предоставяне на личните му данни на трети лица за целите на събиране на вземания на Б. АД. Въз основа на този извод, КЗЛД прави и втори такъв в насока, че от горното следва изводът, че личните данни на Н. Т. са обработвани, в хипотезите на събиране, съхраняване и предоставяне, законосъобразно, на основание чл. 4, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЗЛД от страна на Б. АД във връзка с изричното съгласие на жалбоподателя, видно от договор № „Договор Заявка Форма 1А" от 02.08.2006 г., както и с оглед изпълнение на задълженията по договора.

В същото време обаче КЗЛД приема, че от събраните по административната преписка доказателства, не се установява допустимост на обработването на личните данни на жалбоподателя от страна на С.Г. Г. О.. КЗЛД прави извод, че в случая, извършеното обработване е в хипотезата на употреба на личните данни, предвид параграф 1 от ДР на ЗЗЛД, с оглед встъпване на С.Г.Г. О., в качеството на цесионер, в правата на Б. АД,

вследствие на договор № 30837/27.04.2012 г. Според КЗЛД, установеното по този начин фактическо встъпване на С.Г. Г. О. в правата и задълженията на Б. АД е законово основание, по принцип, регламентирано в чл. 99, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/ за упражняване на правото на вземане спрямо Н. Т., в качеството му на длъжник към Б. АД за сумата от 88.33 лева, видно от становище с рег. № С-207/27.03.2013 г. на Б. АД. В случая обаче С.Г.Г. О. не било изпълнило задължението си по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД за уведомяване на жалбоподателя за сключен между Б. АД и С.Г. Г. О. договор за цесия от 27.04.2012 г., по силата на който вземането е прехвърлено към С.Г. Г. О.. Предвид неуведомяването на Т. за цесията, КЗЛД приема, че не е налице основанийето на чл. 4, ал. 1, т. 3 от ЗЗЛД, касаещо обработването на лични данни от С.Г. Г. О., когато това е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна.

Въз основа на тези изводи от фактическа и правна страна, КЗЛД приема за основателна жалба с рег. № Ж-62/19.02.2013 г., подадена от Н. Д. Т. срещу [фирма], представлявано от г-жа С И. Ц., за незаконосъобразно обработване на личните данни на жалбоподателя Т.: три имена, адрес, ЕГН, извършено от администратора на лични данни С.Г.Г. О., посредством употребата им, с цел събиране на вземане на Б. ЕАД към жалбоподателя, като приема, че с посоченото действие е осъществен състава на чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД за извършено нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД, предвид липсата на поне едно от изброените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД условия за допустимост на обработването. Със същото решение на основание чл. 38, ал. 2 и чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД във връзка с т. 1 КЗЛД налага, на С.Г. Г. О. административно наказание -имуществена санкция в размер на 26 000 лева /двадесет и шест хиляди лева/, съобразно преценката за характера и степента на извършеното нарушение.

След извършена анализ на приетите доказателства, както и след анализ на съображенията на страните от фактическа и правна страна, АССГ прави следните изводи от правна страна:

Обжалваното решение на състав на КЗЛД е валиден административен акт, постановен от компетентен орган във валидна писмена форма. Решението е взето от състав на КЗЛД, сезиран с валидна и допустима жалба, след проведена процедура по реализиране на административно производство пред компетентния орган. Решението е подписано от всички членове на състава, изведено с дата и № през деловодната система на администрацията при органа. От външна страна същото съдържа фактически и правни основания за постановяването му. Съдът не открива съществени процесуални нарушения в процедурата по постановяване на решението, които да представляват основание за отмяната му на това формално основание.

При извършен анализ на фактите обаче във връзка с приложимите правни норми, съдът приема за незаконосъобразни изводите на органа от правна страна, в частта касаещи приложението на материалния закон:

На първо място съдът приема, че следва за пореден път да обърне внимание на специализиран административен орган по отношение на това, докъде се простират

правомоцията на същия, да установява фактически и правни положения между страните. В тази насока изцяло споделя становището на дружеството в жалбата в насока, че правомоцията на КЗЛД като специализиран административен орган се концентрират върху законосъобразното приложение на ЗЗЛД, като няма правомоция да изземва функциите на общите съдилища и да установява невалидност облигационни отношения между страни и пр.

В действителност ЗЗЛД дава легални дефиниции на понятията лични данни; администратор на лични данни и допустимо обработване на лични данни. КЗЛД законосъобразно е извършила преценка за това, че С.Г. Г. О. е администратор на лични данни; че имената, ЕГН-то и адрес на жалбоподателя Т. представляват негови лични данни; както и за това че същите са обработване от С.Г. Г. във връзка със събиране на задължения на Т. към Б. Ад в определен размер по подписан договор за услуга.

Съдът приема изводите на състава на КЗЛД за вътрешно противоречиви в частта относно направените изводи от правна страна касаещи действителността на подписания между двете ЮЛ договор за цесия. От една страна КЗЛД приема, че същият договор представлява правно основание, на което Б. предоставя данните на Т. на С.Г. Г., а от друга страна същият не е валидно основание за обработка на същите данни вече от С.Г.Г., тъй като последното дружество не е уведомило длъжника Т. за действието на цесията. Тези изводи са вътрешно противоречиви, лишени от житейска и правна логика и излизат извън компетентността на КЗЛД. В действителност КЗЛД следва да прецени дали администраторът на лични данни разполага с допустимо основание за обработка на личните данни на дадено лице. В тази насока тя е извършила преценка, че Б. валидно и допустимо е предоставила личните данни на Т. на С.Г.Г. на основание договор между Т. и Б., и изразено в него съгласие в тази насока. В този договор е изразено изрично съгласие на Т. личните му данни да бъдат предоставени на трети лица във връзка със събиране на задължения по договора и това се признава от самата КЗЛД в частта от решението, която е влязла в сила. На това основание и личните данни на Т. са предоставени от Б. на С.Г.Г.. Елементарната логика предполага, че ако договорът между страните за услуга съдържа съгласие на ФЛ данните му да се предоставят на трето лице за обработка във връзка със събиране на вземане срещу него, този договор да е основание за допустима обработка на личните данни на ФЛ и за цедента и за цесионера. Тоест и по отношение на двамата да е налице хипотезата на чл. 4 ал.1 т.2 и т.3 от ЗЗЛД. На следващо място – по отношение на договора за цесия: Съдът приема, че КЗЛД няма компетентност да преценява действие на този договор между страните като изземва компетентността на общия съд в тази насока. В контекста на казаното от състава на КЗЛД обаче, направените изводи от правна страна са изцяло незаконосъобразни, при липса на логика от фактическа и правна страна: Видно от правната доктрина, договорът за цесия е каузален договор, който е валиден при постигане на съгласие между цедента и цесионера. Изрично правната доктрина сочи, че съгласие на длъжника не е необходимо, за да постигне действие договора за цесия. От друга страна, договорът за цесия е неформален договор. Действието на цесията се заключава в това, че вземането преминава от предишния кредитор към следващия. По отношение на съобщаване на цесията: Принципно, цедентът е този, който следва да съобщи цесията.

Липсват пречки обаче да се уговори уведомяване на длъжника от цесионера.

Съдът споделя възраженията на жалбоподателя, в насока че валидността на облигационното правоотношение по смисъла на чл. 99 ЗЗД, не се обуславяла от момента на надлежно уведомяване на длъжника, чието задължение е прехвърлено. От този момент, договорът има действие спрямо 3-тото лице, но уведомяването не е и не може да се третира като предпоставка за валидност на договора. На следващо място, ако съгласието на длъжника е предпоставка за валидност на договора за цесия, то същият не следва да се третира като валиден за която и да е страна по него.

Като заключение, съдът приема, че договорът за цесия е валиден с постигане на съгласие между страните по същия, като длъжникът не е страна по договора. Уведомяването на длъжника не е елемент от фактическия състав, обуславящ неговата действителност. Уведомяването е от значение за плащането, доколкото ако длъжникът плати на стария кредитор, преди да е уведомен за цесията, плащането следва да се счита валидно. Това обаче по никакъв начин не може да се отрази върху валидността на самия договор между цедента и цесионера.

Въз основа на горното, АССГ в настоящия съдебен състав прави извод, че като е приел, че неуведомяването на длъжника от цесионера води до липса на основание за ползване на личните данни на длъжника от цесионера, КЗЛД е приложила неправилно материалния закон.

От външна страна между цедента и цесионера е сключен договор за цесия, с който се прехвърля вземане на Б. срещу Т. на С.Г. Г.. Независимо дали този договор е съобщен или не на длъжника, той се явява основание за обработка на данните на Т. от С.Г. Г. във връзка с първоначалния договор между Б. и Т. за услуга, по който ФЛ е дало съгласие за прехвърляне на личните му данни на трети лице за събиране на вземания по този договор. Няма спор, че в случая се касае за събиране на вземане по отношение на Т. в полза на кредитора Б., което вземане е прехвърлено с договор и предварително съгласие на Т. в договора за услуга. В тази насока, съдът приема, че е налице допустимо основание от С.Г. Г. за обработка на личните данни на Т. по чл. 4 ал.1 т.2; т. 3 и т.7 от ЗЗЛД. Цедирането на вземането означава прехвърляне на права по договор сключен с Т.. Цесионерът встъпва в правата на цедента и същият има право да обработва личните данни на Т. по сключен договор между Т. и Б., по който се дава съгласие за обработка на лични данни на Т. и от Б. и от С.Г. Г., след прехвърляне на вземането, за което не е необходимо съгласие на длъжника. Обработката на данните е необходимо и за реализиране на законните интереси на дружеството, свързани със събиране на цедирани вземания на този длъжник.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия съдебен състав приема, че обжалването решение е незаконосъобразно в оспорваната част и същото следва да бъде отменено, поради наличие на допустимо основание по чл. 4 от ЗЗЛД за обработка на данните на Т. от страна на С.Г.Г. О. и неправилно приложение на материалния закон от страна на КЗЛД в обжалваната част от решението ѝ.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал.2 от АПК АССГ в настоящия съдебен

състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С.Г.Г. О. чрез управителя С Ц. решение № Ж – 62/2013 от 24.07.2013г на Комисия за защита на личните данни /КЗЛД/ в частта в която е уважена жалбата на Н. Т. срещу С.Г.Г. О. за осъществен състав на чл. 42 ал.1 от ЗЗЛД във вр. с нарушение на чл. 4 ал.1от ЗЗЛД, както и в частта, в която на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 26 000лв.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС на РБългария в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ:

.....